

[Tholstrup.]

er måske ikke dèr, de vil underbyde hinanden? Ja, men hvis de så skal overbyde hinanden for at få varer at handle med, har de ingen muligheder for at underbyde hinanden, når de skal sælge varerne, for så bliver der ingen fortjeneste. Det har altid været sådan i forretning, at den, der kunne arbejde med de mindst mulige omkostninger, fik den største forretning. Det vil sige, at den, der er i stand til at byde de danske landmænd mest for smørret, får det at handle med. Og for producenten er det det, det kommer an på. Hvis eksportøren så er en dygtig administrator, ja, så er det muligt, at han vil være i stand til med sine små omkostninger at sælge varen billigere på markedet end konkurrenterne, der måske ikke engang er i stand til at afregne producenterne så meget som han. Og jo skarpere konkurrencen er, jo højere priser får producenten. Den, der er i stand til at betale den højeste pris, bliver måske ikke alene den, der kan arbejde med små omkostninger, men også den, der ved dygtighed og samarbejde med producenterne får fremstillet særlig fine produkter eller på anden måde får produkterne frem i en tilstand, der gør dem særlig eftertragtede på markedet.

Men måske ministeren med sine bemærkninger om at underbyde hinanden tænker på vore forskellige Englandsaftaler, hvor princippet jo hele tiden har været det, at den, der vil betale den laveste pris — i øjeblikket England —, skal have hovedparten af varerne. I øjeblikket går det danske smør til England til en pris, der svarer til 3 kr. 50 øre i førdevalueringer, medens det kan sælges til anden side til langt højere priser. Dette er også baggrunden for retsforbundets krav om, at i hvert fald de indtil devalueringen gældende priser som minimum må kræves opretholdt, indtil nye og højere priser bliver aftalt. Ved ansættelsen af de nye og lavere Englandspriser fra 1. oktober med 95 øres nedslag i smørprisen var der jo ikke regnet med, at Englænderne foruden at skulle give os færre kroner, også skulle gøre kronen mindre. I aftalen var der regnet med den daværende kroneværdi; her sætter jeg altså kronen i relation til, hvad den er værd i vareenheder og bliver værd i fremtiden i vareenheder. Men det må nu stå klart, at store centraliserede salg på langtidsaftaler er meget farlige og kan blive ruinerende for landet, navnlig efter at 64 medlemmer af dette høje ting forleden nat udtalte, at kronen skulle

følge sterling på dens rutschende vej nedad bakke. De 64 ærede medlemmer gav ved denne udtalelse vel et tillidsvotum til ministeriet, men samtidig grundlag for den allerstørste mistillid til opretholdelsen af selv den nu meget lavt ansatte kroneværdi.

Det er altså vor overbevisning, at disse centraliserede salg af smørret og andre landbrugsprodukter vil give landet lavere priser for eksportvaren, og til understregning heraf skal jeg gengive en udtalelse af minister Strachey i underhuset i januar om lange handelsaftaler. Han sagde, at disse aftaler havde sikret England mod at betale priser, som i de forløbne tre år ville have været katastrofale. Med andre ord, de danske Englandsaftaler har sikret englænderne billig mad på bekostning af Danmark, som stadig måtte betale katastrofalt høje priser, særlig for kul o. s. v. Hvis alt dansk smør skal sælges igennem eet kontor, er man 100 pct. afhængig af en enkelt leders dygtighed, energi og erfaring, en leder, som måske ikke kan have overblik over hele det omfattende marked, hvor smørret sælges. Og tænk så, hvis denne mand pludselig falder bort eller blot på grund af overanstrengelse må tage nogle uger fri fra sit arbejde. Så er der måske ingen til at efterfølge ham og erstatte ham, og derfor vil der måske kun komme et dårligt resultat ud af det. Har vi derimod 50 eller 100 smøreksporthorer, store og små, unge initiativrige og gamle erfarne mellem hinanden, ja, så er ulykken ikke så stor, om en af dem skulle falde bort, eller flere af dem måske ikke er dygtige nok, for så glider varerne automatisk over på de dygtigste. Et centraliseret salg er at lægge alle æggene i een kurv, og det kan være farligt, navnlig når man går med kurven på hovedet på ujævn vej.

Det behøver vist ikke at siges, at vi er modstandere af denne lov, men jeg vil gerne slutte med at henstille til den højtærede minister, at der fra dansk side nu, hvor vor produktion er kommet ind i et jævnt leje, og vore leveringsmuligheder og vore afskibninger derfor på forhånd kan påregnes at blive jævne, rettes en kraftig henstilling til Englænderne om ikke at bringe vore produkter i miskredit ved unødigt lang oplagringstid under yderst dårlige vilkår. Flæsket og smørret og æggene opbevares i måneder i kølehuse, hvis temperatur ikke er lavere, end at arbejderne går i skjortærmer, når de skal flytte om på varerne, så det smør, der herhjemme bliver behandlet efter alle kunstens regler, står og mugner og bliver harsk. Jeg har selv i sommer i